

kunst med Hensyn til den Maade, hvorpaa saavel Kassebeholdningen som Reservecapitalen for Fremtiden skulde administreres. Med Hensyn til denne Overenskomst's Indhold skal jeg kun fremhæve de Punkter, som staa i Forbindelse med Spørgsmaalet om Kassebeholdningens Administration. De findes fremsatte i følgende Udtalelse til den Protokol, som blev vedtagen i det i Aaret 1875 nedsatte Finantsudvalg. Det er en Udtalelse fra Udvalgets Medlemmer eller fra Udvalget, bygget paa en forudgaaende Overenskomst eller Forhandling og Forstaaelse med Ministeren om, hvorledes denne Sag burde ordnes. I Finantsudvalgets Protokol for det Aar hedder det med Hensyn til de af Finantsministeren i Mødet den 15de i samme Maaned fremsatte Udtalelser angaaende forskellige i Reservecapitalen og Kassebeholdningen værende Bærdipapirer, at Udvalget beslutter at udtale til Protokollen: „Man billiger Ministerens Bestræbelser for at forsyne navnlig Kassebeholdningen med let realisable Papirer og at begrænse den hidtidige Udlaanen af kontante Summer til kjøbenhavnske Pengeanstalter“ osv. Dernæst gaar man over til at omtale, hvorledes Reservecapitalens Midler ere anvendte, og slutter med at udtale, den Forventning, at de ovenfor overenskomne Regler ville komme til at danne Grundlag for mere bindende Bestemmelser for Omsetningen ved Reservecapitalen efterhaanden, som denne kommer til at bestaa af saadanne Effekter, hvis Bibeholdelse erkjendes for rigtig“. Hvad der er Hovedsagen i denne Sag, er altsaa, at der eksisterer en Overenskomst paa Tro og Love mellem Finantsministeren og et tidligere Udvalg, man tør vel altsaa sige mellem Thingets daværende finantsielle Repræsentation og den nuværende Finantsminister. Denne Overenskomst fastslaar som Hovedgrundsaetning for Kassebeholdningens Administration, at dens Midler skulle anbringes i let realisable Effekter. Da Spørgsmaalet om Randers—Grenaabanen altsaa kom frem ifjor, maatte Ministeren være ligesom bunden til at henvende sig til Rigsdagen i denne Sag. Han kunde ikke godt, uden at bryde den Overenskomst, han havde indgaaet med Finantsudvalget, træffe nogen Disposition uden Henvendelse til den bevilgende Myndighed over Reservecapitalen, hvorved han fraveg Bestemmelsen om dens Anbringelse i let realisable Papirer. At noget Menneſte, der kjender Randers—Grenaabanen og dens Effekter, vil mistænke dem for at være i allerfjærreste Grad let realisable, tror jeg ikke. Ministeren ansaa dem vist heller ikke derfor og henvendte sig derfor til Finantsudvalget med en Begjæring om at maatte yde et vist Laan af en vis Størrelse paa visse Betingelser, som findes nærmere omtalte i Betænkningen, Tillæg B, Sp. 199—200. Dette Laan var et første Prioritets Laan paa 1½ Million Kroner. Udvalget svarede derpaa, som de Herre ligeledes ville se af Betænkningen, med

samtliges Stemmer mod 4 — ikke de sædvanlige 4 Mindretals—Medlemmer af et bestemt Parti, men 4 Medlemmer, der samlede sig fra forskellige Sider — at det ikke kunde finde det rigtig, at Staten ydede dette Laan, og dersom Ministeren nærede nogen Tvivl om, hvorvidt Udvalgets Opfattelse var rigtig, vilde der endnu være Tid til at erfare Rigsdagens Mening gennem Forelæggelsen af et Lovforslag. Derefter traadte Ministeren, som korrekt var, tilbage fra sit Forsæt og meddelte ikke noget Laan til Randers—Grenaabanen. Senere hen gjorde Ministeren, som det oplyses af Mindretallet, et nyt Forsøg paa at bringe en Løsning af Spørgsmaalet tilveie ved at faae Udvalgets Samtykke til at kjøbe Randers—Grenaabanen for en bestemt Sum. Men ogsaa der mødte Ministeren Modstand fra Udvalgets Side, idet Udvalget erklærede, at det ikke kunde paatage sig Ansvar, at det laa udenfor dets Competence at paatage sig noget Medansvar for en Foranstaltning af saa omfattende Betydning, der udkrævede Rigsdagens Samtykke, saa meget mindre, som der endnu var Leilighed til at forelægge Rigsdagen Sagen i den daværende Samling. Ministeren opnaaede altsaa ikke Rigsdagens Samtykke til paa noget af disse 2 Punkter at anvende Statens Midler til Løsning af Randers—Grenaabans—Spørgsmaalet; men samtidigt dermed stod det fuldstændigt i Ministerens Magt at opnaa et saadant Samtykke. Thi naar Mindretallet bemærker, at det ikke var let for Ministeren at gjøre dette, eftersom Rigsdagen snart skulde slutes, og der ingen Grund var til at holde Rigsdagen inde for Randers—Grenaabansens Skyld, er det en Grund, som jeg tror, Enhver vil indse, ikke har nogen Vægt eller Bærd. Thi hvorledes kan man sige, at der ingen Grund er til at holde Rigsdagen samlet, naar man trænger til Rigsdagens Samtykke i en saa vigtig Sag som denne? Den hele Bemærkning om, at der ikke var nogen Mulighed eller nogen Rimelighed for at gaa til Rigsdagen i denne Sag, har ingen Vægt eller Bærd. Der var al mulig Opfordring for Regjeringen til at gjøre det, baade fordi Finantsudvalgets Svar maatte opfordre til at gaa den Vej og fordi Sagens Natur maatte medføre, at Regjeringen, ifølge hele den Stilling, den tidligere indtog til denne Sag, maatte gaa den Vej. Regjeringen maatte sige sig selv, at, saa længe den ikke havde faaet den bevilgende Myndigheds Samtykke til at benytte Kassebeholdningens Midler, maatte den betragte sig som bunden til, hvad der hidtil var sket, og altsaa kunde den ikke i denne Sag gjøre noget Skridt paa egen Haand uden Rigsdagens Samtykke. Regjeringen benyttede imidlertid ikke den Vej, der havde været den allernaturligste, nemlig at henvende sig til Rigsdagen. Den indlob at henvende sig til Thinget om Sagen. Den lod Sagen ganske rolig ligge, sendte Rigsdagen hjem, og først, da Rigsdagen var hjemme, benyttede Regjeringen sin egen